

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

Praha 30. 4. 2021

Počet listů: 5

MSP-791/2020-OSV-OSV/3
0100204004067574

Rozhodnutí

Ministerstvo spravedlnosti ČR jako nadřízený orgán rozhodlo podle § 16 odst. 3 a 4 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a § 89 a 90 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), ve věci odvolání (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR č. j. ze dne 18. 11. 2020 takto:

- I. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se ruší rozhodnutí Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR č. j. ze dne 18. 11. 2020 a řízení se zastavuje.
- II. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR přikazuje, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí poskytlo žadateli informace vymezené v jeho žádosti ze dne 14. 9. 2020.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žadatel požádal dne 14. 9. 2020 Generální ředitelství Vězeňské služby ČR (dále jen „orgán prvního stupně“) jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o informace spočívající ve sdělení, kolik bylo vynaloženo prostředků na služební příjem na služební místo vrchní rada – ředitel Věznice Pardubice v období od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2020 v hrubém příjmu a kolik činil v daném období čistý příjem na dané služební místo.
- 2 Orgán prvního stupně zaslal dne 21. 9. 2020 žadateli přípis, jímž jej informoval o nutnosti prodloužení lhůty pro poskytnutí požadované informace dle § 14 odst. 7 InfZ o 10 kalendářních dnů.
- 3 Dne 7. 10. 2020 orgán prvního stupně vyzval žadatele k upřesnění žádosti, k čemuž připomněl nutnost provedení testu proporcionality před případným poskytnutím informace. Orgán prvního

stupně v této souvislosti vyslovil názor, podle něhož je žadatelova žádost o informace příliš obecná. Dále připomněl, že důvod pro podání žádosti sice není její povinnou náležitostí, avšak při provádění testu proporcionality je potřeba přihlídnout také k této skutečnosti.

4 Žadatel zaslal dne 3. 11. 2020 orgánu prvního stupně podání, v němž vyslovil názor, že z jeho žádosti o informace zcela jasně vyplývá, o jaké informace žádá. Dále upřesnil, že danou informaci žádá pro posouzení, zda jsou veřejné prostředky ze strany dotázaného povinného subjektu vynakládány hospodárně s tím, že má zájem v tomto směru otevřít veřejnou diskusi. Žadatel připomněl, že jeho žádost se týká pozice ředitele věznice, tudíž je zde nepochybně dán zájem veřejnosti na kontrole, zda jsou prostředky na tuto pozici, s níž je spjata řídicí a organizační kompetence a odpovědnost, vynakládány hospodárně. V závěru pak žadatel připomněl, že nežadá o poskytnutí osobních údajů, nýbrž částky vynaložené na daný účel.

5 Orgán prvního stupně rozhodl dne 18. 11. 2020 o odmítnutí žádosti.

6 V odůvodnění nejprve připomněl základní zásady práva na informace. Následně přistoupil k posouzení toho, zda má informace k dispozici, resp. zda je povinen ji mít, dále zda je možné ji podřadit pod některou ze zákonných výluk, a konečně zda je její poskytnutí ve veřejném zájmu. V této souvislosti orgán prvního stupně připomněl jednotlivé kroky testu proporcionality, který je nutné provést vždy při střetu dvou konkurujících si práv. Orgán prvního stupně dále poukázal na skutečnost, že žadatele vyzval k upřesnění žádosti, na což žadatel reagoval sdělením, že o požadovanou informaci žádá pro posouzení, zda jsou veřejné prostředky ze strany dotázaného povinného subjektu vynakládány hospodárně, přičemž má zájem v tomto směru otevřít veřejnou diskusi. Následně se orgán prvního stupně vyjádřil k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020, na který odkázal žadatel ve svém podání ze dne 3. 11. 2020, a to v tom smyslu, že tento rozsudek je na nyní posuzovaný případ nepřiléhavý, neboť žadatelem požadované informace se týkají individuálně určených pozic, kdy je možné fyzickou osobu ztotožnit. Orgán prvního stupně následně posuzoval, zda je možno žadatele označit za „společenského hlídačského psa“, načež dospěl k závěru, že nikoliv.

Orgán prvního stupně vyslovil rovněž názor, že předání požadované informace by bylo způsobilé ohrozit rovnost účastníků řízení, tedy nepřipustně zasáhnout do sporu ve věci odvolání dřívějšího ředitele Věznice Pardubice, když žalovanou stranou má být Vězeňská služba ČR. Podle orgánu prvního stupně nelze vyloučit, že by se požadované informace mohly dostat do dispozice protistrany v soudním řízení, čímž by Vězeňské službě ČR mohlo být znemožněno hájit zájmy České republiky ve sporu, jak to ukládá ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. V této souvislosti pak orgán prvního stupně odkázal na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

7 Žadatel podal dne 3. 12. 2020 proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolání.

8 Ve svém odvolání poukazuje jednak na procesní pochybení, v jejichž důsledku je napadené rozhodnutí nezákonné, a dále na věcnou nesprávnost rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žadatel má za to, že nebyly dány žádné důvody pro prodloužení lhůty dle § 14 odst. 7 InfZ. Podle žadatele byl orgán prvního stupně povinen rozhodnout nejpozději 15 dnů od podání žádosti,

resp. jejího doplnění, a pokud tak neučinil, nebyl již oprávněn vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti a měl informace poskytnout. K dalšímu procesnímu pochybení pak došlo, když byl vyzván k upřesnění žádosti teprve 23. den po jejím doručení, tedy v rozporu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. b) InfZ. K věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí pak žadatel připomíná, že požadované informace žádal pro posouzení toho, zda jsou veřejné prostředky ze strany Vězeňské služby ČR vynakládány hospodárně s tím, že má zájem otevřít v tomto směru veřejnou diskusi. Žadatel dále poukazuje na to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí sestává z převážné většiny z konstatování obecných informací a citací různých právních předpisů. Za jediný relevantní důvod pak lze podle žadatelova názoru považovat skutečnost, že žadatel [redacted] z čehož orgán prvního stupně dovodil, že žadatelovým cílem není otevřít veřejnou diskusi [redacted]. Žadatel dále nesouhlasí ani s tvrzením orgánu prvního stupně, podle něhož by poskytnutím požadované informace došlo k porušení rovnosti účastníků řízení. K tomu uvádí, že daná informace s řízením [redacted] nesouvisí. Žadatel se pozastavuje rovněž nad tím, jak by mohlo poskytnutí takové informace narušit rovnost stran v případném řízení, pokud by i žadatel tuto informaci získal. Žadatel se konečně neztotožňuje ani s tím, že by poskytnutí informace bránilo ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, když žádné takové soudní řízení neprobíhá, natož aby povinný subjekt disponoval údaji z takového řízení. V závěru svého odvolání žadatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019 ze dne 27. 5. 2020. S ohledem na uvedené proto žádá nadřízený orgán, aby napadené rozhodnutí zrušil a orgánu prvního stupně přikázal požadované informace poskytnout.

- 9 Orgán prvního stupně předložil žadatelovo odvolání spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. [redacted] a svým vyjádřením nadřízenému orgánu.
- 10 **Nadřízený orgán napadené rozhodnutí** Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR č. j. [redacted] ze dne 18. 11. 2020 **přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.**
- 11 Nadřízený orgán vycházel ze spisu Generální ředitelství Vězeňské služby ČR. K dispozici měl žádost o informace ze dne 14. 9. 2020, přípis povinného subjektu ze dne 21. 9. 2020, přípis povinného subjektu ze dne 7. 10. 2020, žadatelovo podání ze dne 3. 11. 2020, rozhodnutí povinného subjektu ze dne 18. 11. 2020, žadatelovo odvolání ze dne 3. 12. 2020 a vyjádření povinného subjektu ze dne 16. 12. 2020.
- 12 Nadřízený orgán posoudil věc následovně.
- 13 Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.
- 14 Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být

šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.

- 15 Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
- 16 Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 17 Podle názoru nadřízeného orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:
1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů],
 2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
 3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
 4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
 5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
 6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),
- a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak,

že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

- 18 Poté, co nadřízený orgán prostudoval předložený spisový materiál, dospěl k následujícím závěrům. Žadatel se na orgán prvního stupně obrátil s žádostí o poskytnutí informace, kolik bylo vynaloženo prostředků na služební příjem na služební místo vrchní rada – ředitel Věznice Pardubice v období od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2020. Orgán prvního stupně nejprve prodloužil lhůtu pro poskytnutí požadovaných informací o 10 kalendářních dnů, poté vyzval žadatel k upřesnění žádosti a následně rozhodl o jejím odmítnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že nebyly splněny podmínky pro poskytnutí požadovaných informací. S tímto rozhodnutím se žadatel neztotožnil, a proto jej napadl odvoláním.
- 19 Žadatel ve svém odvolání poukazuje v první řadě na procesní pochybení orgánu prvního stupně. Vyslovuje názor, že orgán prvního stupně prodloužil lhůtu k poskytnutí informací, aniž by pro to byl jakýkoliv důvod. Nadřízený orgán v této souvislosti připomíná, že již dříve dotázanému povinnému subjektu vytknul nedůvodné a ničím nepodložené prodloužování lhůt k vyřízení žádosti o informace. Rovněž v tomto případě má nadřízený orgán za to, že žadatelovu žádost o informace bylo možné vyřídit v základní lhůtě 15 dnů. Na druhou stranu je třeba vzít v potaz skutečnost, že orgán prvního stupně žádal o spolupráci a poskytnutí podkladů podřízenou organizační jednotku - Věznici Pardubice a dále požádal o vyjádření osobu, již se žadatelem požadované informace týkají. Žadatelovo tvrzení, podle něhož pro prodloužení lhůty nebyly dány žádné důvody, se tak nezakládá na pravdě. Nadřízený orgán však vytýká orgánu prvního stupně, že jednoznačně nespécifikoval, který z důvodů vymezených v § 14 odst. 7 InfZ na daný případ aplikoval. Orgán prvního stupně se totiž omezil na velmi obecné a nic nevypovídající konstatování, které opakuje ve všech svých obdobných přípisech, a sice že *„z hlediska rozsahu a náročnosti řízení je nezbytné lhůtu k soustředění a zpracování údajů požadovaných v žádosti prodloužit, taktéž je dána i nutnost konzultace s jinými povinnými subjekty nebo jinými složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu řízení“*. Takové odůvodnění však nepostačuje. Povinný subjekt by měl totiž vždy velmi pečlivě a ve vztahu ke konkrétní žádosti popsat důvody, které vedly k prodloužení lhůty pro její vyřízení.
- 20 Nadřízený orgán v této souvislosti upozorňuje žadatele na skutečnost, že i kdyby byla lhůta k vyřízení žádosti prodloužena nedůvodně, popřípadě pokud by orgán prvního stupně lhůtu prodloužil později, než umožňuje InfZ, rozhodně z takového pochybení nelze dovozovat, že povinný subjekt nemá jinou možnost než požadované informace poskytnout. Takový závěr je zcela absurdní, neboť institut prodloužení lhůty slouží k tomu, aby povinný subjekt shromáždil všechny podklady či vyjádření dotčených osob, popřípadě jiných povinných subjektů. A právě na základě takových zjištění pak může dospět k závěru, že poskytnutí požadovaných informací by znamenalo porušení InfZ či jiných právních předpisů. Jediným důsledkem porušení pravidel stanovených v § 14 odst. 7 InfZ je tak nečinnost povinného subjektu, proti které se lze bránit stížností dle § 16a InfZ.
- 21 Žadatel dále poukazuje na skutečnost, že byl orgánem prvního stupně vyzván k vyjádření teprve 23. den po podání žádosti o informace, a tedy v rozporu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. b) InfZ. S tímto názorem se nadřízenému orgánu nezbyvá než ztotožnit. Žadatelem vzpomínané

ustanovení zcela jednoznačně stanoví, že je-li žádost nesrozumitelná, či není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve povinný subjekt žadatele k upřesnění žádosti ve lhůtě do sedmi dnů od jejího podání. Jak však správně uvedl orgán prvního stupně ve svém vyjádření, uvedená lhůta je lhůtou pořádkovou a jejím nedodržením se z vyžádaných upřesňujících informací nestanou informace bezcenné. Naopak je v zájmu žadatele, aby je povinný subjekt zahrnul do svého uvážení při posuzování podané žádosti o informace. Uvedené pochybení tedy svědčí o nesprávném úředním postupu orgánu prvního stupně, nicméně z něj nelze dovozovat, že v jeho důsledku musí být požadované informace žadateli poskytnuty bez dalšího.

- 22 Nadřízený orgán dále připomíná, že jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informací byť jen v části, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, které musí být řádně odůvodněno, včetně odkazu na zákonná ustanovení, jimiž se řídil. Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti se podle § 20 odst. 4 písm. a) InfZ použijí příslušná ustanovení správního řádu. Takové rozhodnutí tedy musí naplňovat náležitosti stanovené v § 68 až 72 správního řádu. Jednou z těchto náležitostí je výrok, v němž se podle § 68 odst. 2 správního řádu uvedou mimo jiné též právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Napadené rozhodnutí však tuto náležitost neobsahuje zcela, neboť ve výroku rozhodnutí není uvedené žádné hmotněprávní ustanovení zakládající důvod pro omezení práva na informace.
- 23 Relevantní hmotněprávní ustanovení přitom nelze dohledat dokonce ani v odůvodnění rozhodnutí. Jak totiž správně uvedl žadatel ve svém odvolání, ač odůvodnění rozhodnutí čítá celkem osm stran, obsahuje pouze obecná konstatování a citace různých právních předpisů. Nadřízený orgán v této souvislosti připomíná, že již dříve upozorňoval orgán prvního stupně, že jím vydávaná rozhodnutí jsou sice rozsáhlá, avšak ve většině nic nevypovídající, nepřehledná a nesrozumitelná. Nadřízenému orgánu tak není například zřejmé, proč bylo třeba věnovat tolik prostoru úvaze o tom, zda má dotázaný povinný subjekt požadované informace k dispozici, když zodpovězení této otázky je zcela jednoznačné a nemůže o ní být sporu.
- 24 V další části si pak orgán prvního stupně položil otázku, zda „žadatelem vymáhanou informaci nelze, anebo naopak by bylo zcela legitimní, podřadit pod některou ze zákonných výluk“. Takové posouzení je skutečně namístě, neboť právo na informace je vedeno zásadou, že povinné subjekty poskytují v zásadě všechny informace kromě těch, u nichž to stanoví zákon. Orgán prvního stupně se nicméně při zodpovězení této otázky omezil na pouhé vyjmenování okruhů chráněných informací a na odkaz na ustanovení § 12 InfZ upravující principy minimalizace a selekce. Ačkoliv si tedy orgán prvního stupně v tomto svém druhém kroku položil prakticky tu nejzásadnější otázku, tedy zda existuje nějaké ustanovení, které by bránilo poskytnout žadateli požadované informace, tato otázka zůstala bez odpovědi.
- 25 Orgán prvního stupně následně přistoupil ke třetímu kroku, během něhož zvažoval, zda je poskytnutí informace ve veřejném zájmu. V této souvislosti připomněl, že důvod podání žádosti žadatel uvedl až ve svém upřesnění ze dne 3. 11. 2020, a to teprve na základě výzvy zasláné dle § 14 odst. 5 písm. b) InfZ. Následně orgán prvního stupně zrekapituloval obsah tohoto žadatelova podání, avšak jedině, k čemu se vyjádřil, byl žadatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020 s tím, že tento je dle jeho názoru na nyní posuzovaný případ nepřiléhavý.

- 26 Aniž by orgán prvního stupně uvedl jakékoli další úvahy, dospěl hned v následujícím odstavci napadeného rozhodnutí k závěru, že „i proto, že v případě současné posuzované žádosti, tj. [redacted] na základě propadnutí v testu proporcionality (jak již bylo výše uvedeno, test přiměřenosti se skládá z posouzení, jestli a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje, je dostupná), by nemělo právo na poskytnutí informací převážet“. Z předchozí části rozhodnutí nicméně nevyplývají žádná odůvodněná tvrzení a už vůbec ne dílčí závěry související s prováděním testu proporcionality. Nadřízenému orgánu proto není naprosto zřejmé, na základě jakých důvodů dospěl orgán prvního stupně k závěru o „propadnutí v testu proporcionality“.
- 27 Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, rovněž otázka veřejného zájmu na poskytnutí požadované informace zůstala nezodpovězena, neboť orgán prvního stupně nadále již posuzoval pouze to, zda žadatel plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“ ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017. Nadřízený orgán má přitom za to, že právě případ výměny ředitelů ve Věznici Pardubice vzbudil u veřejnosti široký zájem. Je všeobecně známé, a ostatně to vyplývá rovněž z předloženého spisového materiálu, že v žadatelem stanoveném období měla tato instituce fakticky ředitele dva a ti ve stejném období pobírali za tuto funkci plat. Požádal-li tedy žadatel o poskytnutí informace o tom, kolik bylo vynaloženo prostředků na služební příjem na služební místo vrchní rada – ředitel Věznice Pardubice v tomto předmětném období, a to s odůvodněním, že by rád posoudil, zda byly takové prostředky vynakládány hospodárně, považuje nadřízený orgán takový zájem za odůvodněný. Navíc, odpovídají-li takovému zadání dvě osoby a žadatel nepožádal o sdělení těchto informací ve spojení s uvedením konkrétních osobních údajů, je jen na jeho dohadu, pokud poskytnuté údaje přidělí ke konkrétní fyzické osobě. V tomto případě je tedy úvaha orgánu prvního stupně o individuálně určených pozicích irelevantní.
- 28 Orgán prvního stupně sice v odůvodnění svého rozhodnutí označil (aniž by tento svůj názor jakkoli blíže odůvodnil) rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020 za nepřiléhavý, nadřízený orgán se však s tímto názorem neztotožňuje. V tomto rozsudku lze totiž nalézt bližší interpretaci podmínek nastíněných Ústavním soudem v jeho tzv. platovém nálezu, které orgán prvního stupně mylně označuje za test proporcionality. Jak však vyplývá nejen z platového nálezu, ale také z navazující judikatury Nejvyššího správního soudu, jedná se o soubor podmínek, jejichž kumulativní splnění svědčí o přednosti práva na přístup k informacím před právem na ochranu soukromí dotčené osoby. Nadřízený orgán má tudíž za to, že závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v tomto jeho rozsudku je třeba brát při rozhodování o poskytování obdobných informací v potaz.
- 29 K otázce posuzování veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací Nejvyšší správní soud uvedl, že „pro zjevnost existence veřejného zájmu na poskytnutí informace o vyplacených veřejných prostředcích je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí a organizační kompetence, odpovědnost a patřičné finanční ohodnocení) dotčená osoba má. V případě žádosti o poskytnutí informace o platových poměrech zcela „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí (referenta obecního či krajského úřadu, ale i ústředního orgánu státní správy nebo jiných veřejných institucí) je nezbytné, aby žadatel v žádosti uvedl rozumné důvody, pro něž by měl právě v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti“, avšak „požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace

postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť čím větší kompetence (ať už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole“.

30 Ve vztahu k osobě žadatele jakožto „společenského hlídacího psa“ pak orgán prvního stupně vycházel z faktu, že žadatel

Pouze na základě této skutečnosti pak orgán prvního stupně uzavřel, že „na základě posouzení povahy samotné informace a toho, k čemu má být využita, nelze mít za postavené napevno, že žadatel informací, kolik bylo vynaloženo prostředků na služební příjem na služební místo vrchní rada - ředitele Věznice Pardubice v období od 1. 9. 2019 do 31. 8. 2020 v hrubém příjmu a kolik činil v daném období čistý příjem na dané služební místo, hodlá přispět k veřejné diskusi, avšak možno dovodit, že

Takový závěr ale opět není ničím podložený a lze jej tak považovat za pouhou spekulaci.

31 V závěru svého rozhodnutí pak orgán prvního stupně provedl správní uvážení, během něhož si položil otázku, zda zpřístupnění informace konkrétnímu žadateli je způsobilé ohrozit rovnost účastníků dotčeného soudního řízení. K tomu orgán prvního stupně uvedl, že se zabýval výlučně informacemi, jejichž poskytnutím by mohlo dojít k ohrožení rovného postavení účastníků soudního nebo obdobného řízení, tedy jejichž zveřejněním by nastalo reálné znevýhodnění povinného subjektu jakožto strany žalované, která si určitá data či analýzy pořídila k hájení svých zájmů. V souvislosti s tím odkázal na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

32 K této části odůvodnění napadeného rozhodnutí nezbývá nadřízenému orgánu než připomenout, že smyslem výluky z práva na informace zakotvené v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je zachování autority a nestrannosti soudní moci spolu se zajištěním práva na spravedlivý a nestranný proces. V napadeném rozhodnutí však žádná úvaha o tom, jak konkrétně by poskytnutí žadatelem požadovaných informací mohlo ohrozit jakýkoli konkrétní soudní proces či nestrannost soudní moci, obsažena není. Navíc je zcela zřejmé, že v současné době žádný soudní spor neprobíhá. Dovolává-li se orgán prvního stupně ochrany „rovnosti účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení“ při jakémkoli, byť i budoucím řízení, aplikuje na nyní posuzovaný případ výluky z práva na informace, která je teprve součástí vládního návrhu novely InfZ, jež dosud v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR neprošla ani prvním čtením. Je tak zcela absurdní, aby byla uplatněna na nyní posuzovaný případ.

33 S ohledem na výše uvedené tedy nadřízený orgán dospěl ke stejnému závěru jako žadatel, a sice že rozhodnutí orgánu prvního stupně, ač na první pohled velmi rozsáhlé, neobsahuje ani jednu relevantní úvahu o tom, jakým způsobem by mohlo dojít k porušení právem chráněných zájmů, pokud by požadované informace byly žadateli poskytnuty. Ačkoliv orgán prvního stupně odmítl závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 5. 2020 jako nepřiléhavé, sám z něj čerpá a některé teze zde uvedené zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Jak již nadřízený orgán konstatoval výše, orgán prvního stupně zůstal u těchto obecných tvrzení, která však přezkoumatelným způsobem neaplikoval na nyní posuzovaný případ. Nadřízený orgán tudíž uzavírá, že **žadatelovo odvolání je důvodné.**

34 Nadřízený orgán dále zvažoval, zda je v nyní posuzovaném případě namíste postup dle § 16 odst. 4 InfZ. Vzal přitom v potaz, že žadatelem požadované informace přímo souvisí s výkonem funkce spojené s řídicí činností, a sice s pozicí ředitele věznice. Nadto je nadřízený orgán na rozdíl od orgánu prvního stupně přesvědčen, že v nyní posuzovaném případě ke střetu práva na informace s právem na ochranu soukromí či osobních údajů nedochází. Žadatelem požadované informace se totiž netýkají pouze jedné konkrétní fyzické osoby, ale osob dvou. Při důsledné anonymizaci, tedy poskytnutí žadatelem skutečně vymezených údajů, pak z takového sdělení nemůže být seznatelné, k jaké osobě se ten který údaj vztahuje. Takové informace potom nejsou způsobilé ohrozit soukromí dotčených osob, přičemž ani z odůvodnění, ani z předloženého spisového materiálu orgánu prvního stupně nelze dovodit opak. Podle názoru nadřízeného orgánu tedy v posuzovaném případě skutečně nelze shledat důvody pro odmítnutí žadatelovy žádosti. Napadené rozhodnutí proto ruší, řízení zastavuje a orgánu prvního stupně přikazuje poskytnout žadateli požadované informace v takovém rozsahu, jak byly specifikovány v žadatelově žádosti ze dne 14. 9. 2020.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

